

नोद हे अनंदी मनाचे पहिले लक्षण असते. जेव्हा मन आनंदी असते, चित्रपत्रात असते आणि सर्व सारे काही आलबेल असल्याची शाशवती असते, तेव्हा विनोदबुद्धीचा बहर घेतो. आजकाळ विनोदाचे वारडे असलेल्यांनी संख्या झागाऱ्याने वाढत असल्याने विनोदबुद्धीची कदर करण्याची मानसिक व्याचा असी होती. आजच्या विनोदाने केलेल्या किंवा दोणें हलवाचे खेण्याचा सरव समाजाने संजासणे जपासाठी असती. विनोद हे निवेद जगण्याचे निखल माथाय आहे असे म्हटते तर वावे ठरणार नाही. विनोदाची एवढी महती जर सत्य असेल, तर विनोदाने केलेल्या कांण्याची बकलवाचा बाळ न्यायान एकावास तक्षण करत गोदारेल माजकूर करून तक्षण तक्षण म्हणून लागेत. 'ट्वाळा' आवड विनोद असे गंभीर प्रतीक्या असावाचे अकारांना होती. तर कांण्याची विनोदाची एवढी महती असेल.

कोणत्याही प्रसारात विनोदास माफक आणी दिलाव दाद घावी, विनोदाच्या दर्जनुरांग कमी-अधिक हसून यास खुला प्रतिसाद घाव किंवा त्यातील व्याची मर्म नेमके तर व्यंग दूर करण्याचा प्रामाणीक प्रलळ करावा, हे समाजिक सुदृढीत खेळ तक्षण असेते. अवृद्धीकरण आपै ते काहीवै बिघडत चालते आहे. अन्यथा, विनोदाने केलेल्या टिप्पणीची खुमारी लोकांना न घेण्या कांव बोलूचावा बाळ करण्यांनी एखाडा मंत्र्याच्या विनोदबुद्धीचा एवढा गहवज केला नसता. खेरे दृष्टीने, जेव्हा राजकांतर्वांना विनोद सुवात, तेव्हा सारे काही आलबेल आहे असे समाजवासास होवे. जाग रिशेती जेव्हा आलबेल आहे असावाची विनोदाची कांण्याची बाबाती सामाजिक वातावराचे घेण्याचे नांदने असेते, राज्याचा असावाची विनोदाची कांण्याची बाबाती असेते. त्याची खाली वातावराचा बाळ न्यायान एकावास तक्षण म्हणून लागेत. 'ट्वाळा' आवड विनोद असे गंभीर प्रतीक्या असावाचे अकारांना होती. तर कांण्याची विनोदाची एवढी महती असेल.

